Единадесети, а, о, — и (чѣт)

Единайсет, йсе, тоже единадесет.

единайсе

Единайсят, йся, тоже единадесят, Единайсята глава. Р. 139.

Единайсти, йсети, йсяти, тоже що единадесетий.

Един (чт) (еден, один, един) дна, о, — и (чт), само един.

Един-друг, ги, нар. взаимно: един друг се погледнаха, кревтом лусе насмияха. В. 292.

Един по един. 1) един подир други. 2) особно, Един по Един се пръснахѫ

Един. мѣст. неопрѣд. един, нѣкой си; употрѣбявано и като неопрѣдѣлен член: Един човѣк, друг един. Един вѣщ орач. Едни вѣрват

Един мах. в. Едноч. Еднър. Сбр.

Един и сѫщ, един и тойзи, тойзи сѫщий. Един и сѫщ народ. I, 10.

Един път. в. Еднъж.

Единак (чт) отбран, отбор, единствен: От тринадесет вѣрни дружина само пет бѣхмѫ остал' единаци. Гп. Единак значи тук отбран, кръпък, храбър, устрабителн. Гп. 185

Единаасет, в. Единадесет. Хаск.

Единаче (то) единичкото дѣте.

Единачка (та) плат, — що има единадесет глави в'тъканита.
единего, вин. падеж от единий, Имати бога единего. М. 57

Единдисвам, завърдам

Единиче (то) тоже що единаче: Велйовото единиче не ще да слуша вече баща си. З. 3.

Единение (то) 1) съединение, обединение. 2) съгласие, единодушие

Единител, тла, о — и (чт), който съединява, свързва, слива в едно.

Единитка (та) бѣлѣг правописен, който свързва една раздѣлена дума, или двѣ думи в' една.

Единица (та) 1) нѣкое нѣщо земано на особ от подобните си 2) мѣра за измѣрване еднородни величини: миля, градус. 3) цифра, или броен бѣлѣг, начертаван 1.

Единичен, чна, о — и (чт) 1) относен към единицата. 2) чер. това що свързва едно нѣщо с' друго нѣкое.

Единобожие (то) исповѣдване на едного бога.

Единобожен, жна, о — и (чт) 1) който има един бог. 2) относен до единобожието. Съединяването или слагането на нѣкои думи с' един и едно е безразлично почти употрѣбявано; но то има малко един разлика, която трѣбва да се пази, а найвече в' онія думи, които пораждат двусмислено значение, като единороден и еднороден и друг нѣкои. Ета